

I anledning af Kongens fødselsdag;

© ABSalone 2005

Der var engang to små spoler. Sådan nogle spoler du ved, som man bruger til at have sytråd på. De to spoler var egentlig vokset op sammen på en sypolefabrik langt ude i Sibirien, som leverede spoler til den russiske Zar. Ja – så I kan nok forstå, at ikke nok med at de kom langvejs fra, så er det altså også meget længe siden.

Ikke desto mindre havde de to spoler været så heldige, at kunne blive sammen, dersom de engang var blevet købt af en ung dame i en sybutik i Skt. Peterborg. Damen var sidenhen rejst med damper til Stockholm, og havde derfra taget toget til København, hvor de to spoler nu nød livet i ro og fred.

De to spoler var – selvom de kom fra samme fabrik – faktisk vidt forskellige, syntes de selv i hvert tilfælde. Og grunden var den iøjnefaldende, at den ene spole var omviklet med hvid tråd. Den anden med rød tråd.

Spolen med den røde tråd plejede altid at blære sig over for sin ven ved at sige: ”Hvem kan hamle op med den røde tråd i folks liv?”, og så grinede den altid bagefter.

Den hvide tråd var temmelig misundelig på den røde tråd, for den kunne godt se, at det måtte være noget helt særligt, hvis man var den røde tråd. På den anden side, så var det faktisk ret sjældent, at den røde tråd blev brugt. Måske fordi menneskene slet ikke havde brug for den? Så den hvide tråd trøstede sig med, at den faktisk altid blev taget frem, når der skulle sys, men på samme tid hadede den når den kom tilbage til syæsken igen, og den lidt slukøret måtte fortælle, at den endnu engang kun havde været undertråd. Så grinede den røde tråd, og sagde: ”Det bliver da heller aldrig til noget med dig. Mon ikke du skulle se at få dig lidt farve min ven?”.

Som årene gik lå de to spoler der i syæsken og blev skiftevis tyndere og tykkere. For selvom det af og til hændte, at de næsten var løbet tør for tråd, så var den søde og pertentlige dame altid opmærksom og skyndte sig at vikle noget nyt på. Og – naturligvis altid i den samme farve. Ja faktisk gik det sådan, at de til sidst slet ikke kunne kende sig selv igen. De var blevet så tykke med tråd, at de bulede ud på midten, og tråden nogle gange faldt ned inden damen kunne nå at se sig om.

Efterhånden som dette skete tog de to spolers evindelige skænderi til i styrke. De drillede hinanden så meget de overhovedet kunne, og til sidst blev det for meget for de andre syartikler nede i syæsken så de aftale at få dem smidt ud. Strikkepindene ledte an i angrebet på de to spoler, og i løbet af ganske kort tid fik de de to spoler tvunget til at gå på nåle så de skreg i vilden sky om forladelse. Men der var ingen kære mor. Til sidst blev de vippet ud af syæsken, faldt ned på gulvet og trillede ind under en kommode.

Et par dage senere kom den søde dame hjem og skulle til at sy igen. Hun havde været oppe hos den store skrædder og fået en tildelt en helt speciel opgave. Hun skulle sy et flag til kongens fødselsdag, og det skulle være det største i hele kongeriget. Det var ikke uden grund, at netop hun havde fået denne opgave, da hun under mødet var kommet i tanke om, hvor meget rød og hvid tråd hun havde liggende, og det havde hun straks fortalt den store skrædder.

Så nu sad hun der igen med sin symaskine og skulle til at gå igang. Hun åbnede sin syæske og rodede længe efter de to spoler, men kunne ikke finde dem. Nede under kommoden lå de to spoler og råbte og skreg i vilden sky: ”Vi er hernede, vi er blevet smidt ud... – juhuuuu!”. Til sidst gav de dog op, da det virkede som om, at hun slet ikke hørte noget.

”Det er også din skyld det hele”, vrissede den røde tråd til den hvide. ”Bare fordi du aldrig har været tilfreds med din farve”.

”Ha!”, svarede den hvide tråd. ”Og du skulle snakke. Altid har du været sådan en vigtig Per, fordi du går rundt og tror, at du har indvirkning på folks liv. Er du ikke klar over, at det eneste du i virkeligheden er, er en rød tråd!”.

”Ja netop. Så har du jo endelig langt om længe fattet det din blege undertråd”. Nu begyndte den hvide tråd at snøfte, og den røde tråd blev flov over det den havde sagt. ”Det må du undskylde. Det var ikke sådan ment”, skyndte den røde tråd sig at sige inden den blev endnu rødere af bar skam over dens egen opførsel. ”Det er bare så dødærgeligt, at vi ikke kan være med til at sy det store flag til kongen. Tænk på hvilken ære det ville have været at blafre i vinden til fødselsdagen!”.

”Det har du så sandelig ret i kære røde tråd”, svarede den hvide tråd. ”Men det er jo ikke os der bliver syet ind i flaget”.

”Hvad mener du”, ville den røde tråd vide.

”Jeg mener...”, den hvide tråd skulle lige tænke sig om først. ”Jeg mener, at det kun er tråden som kommer ind i flaget. I virkeligheden er vi jo faktisk kun spoler.....”.

”Det kan der være noget om. Men helt ærligt, er det da ikke tråden og farven som gør os til noget helt særligt?”, spurgte den røde tråd, og så bekymret på den hvide tråd.

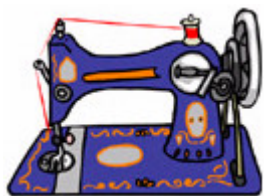
”Det er jeg faktisk ikke sikker på – men det finder vi jo aldrig ud af, nu da vi ligger hernede under kommoden til ingen verdens nytte!”.

Imens var den søde dame gået hen til sit telefonapparat for at ringe til den store skrædder. Hun var nødt til at fortælle ham, at hun alligevel ikke kunne færdiggøre sin opgave, nu da hun ingen tråd havde.

Først blev den store skrædder meget vred, men så besindede han sig alligevel og spurgte: ”Er du helt sikker på, at du har mistet tråden?”

”Ikke helt”, svarede hun og fortsatte: ”Jeg kan faktisk ikke rigtig forstå det. Det er som om at der høre været nisser på spil”.

”Jamen så synes jeg, at du skal prøve at kigge efter en gang til. Og denne gang må du lede overalt!”, så lagde han røret på, og den søde dame gik i gang med at lede. Hun ledte overalt. Endevendte sin syæske mindst syv gange og lige lidt hjælp det. ”Jeg giver op”, stønnede hun og smækkede syæskens låg så hårdt i, at hendes saks, der lå på bordet, faldt ned på gulvet. Hun bukkede sig ned for at samle den op, og i det samme opdagede hun de to spoler, som var rullet ind under kommoden.

”Det var som syv Søren. Hvordan i himlens navn er I havnet her?”. Hun samlede de to spoler op og satte dem straks på plads på symaskinen og begyndte at sy. Hun syede i 3 dage og i 3 nætter i træk, og de to arme spoler havde aldrig i hele deres liv været så rundtossede. Det hele gik så stærkt, at de ikke engang kunne følge med i, hvad hun lavede, og de mærkede heller ikke, at de blev tyndere og tyndere.

Til sidst blev hun langt om længe færdig med det store flag. Hun kiggede på flaget og smilede veltilfreds. Så kiggede hun over på de to spoler, som stadig stod og snurrede, men som begge var løbet ganske tør for tråd. ”Det var godt nok på et hængende hår, men det passede heldigvis lige som det skulle”. Så pakkede hun det store flag sammen og lagde sit sygrej og spolerne tilbage i syæskens låg og lukkede den.

”Nååå – er I her igen”, det var den ene strikkepind, som prikkede til en af spolerne. ”Det var hurtiger end vi havde regnet med. Men hvordan er det I ser ud. Man kan jo ikke længere kende forskel. Hvem er hvem?”. De to spoler kiggede på hinanden og begyndte at grine. ”Det siger vi ikke, men du kan jo prøve at gætte det dit lange stikkelsbær”, og så grinede alle sygrejerne så syæsken var ved at revne.

Den søde dame kiggede over mod sin syæske og undrede sig over, at hun syntes den knagede lidt. Så tog hun flaget under armen og gik over til den store skrædder for at aflevere kongens fødseldagsflag.

Slut !

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.